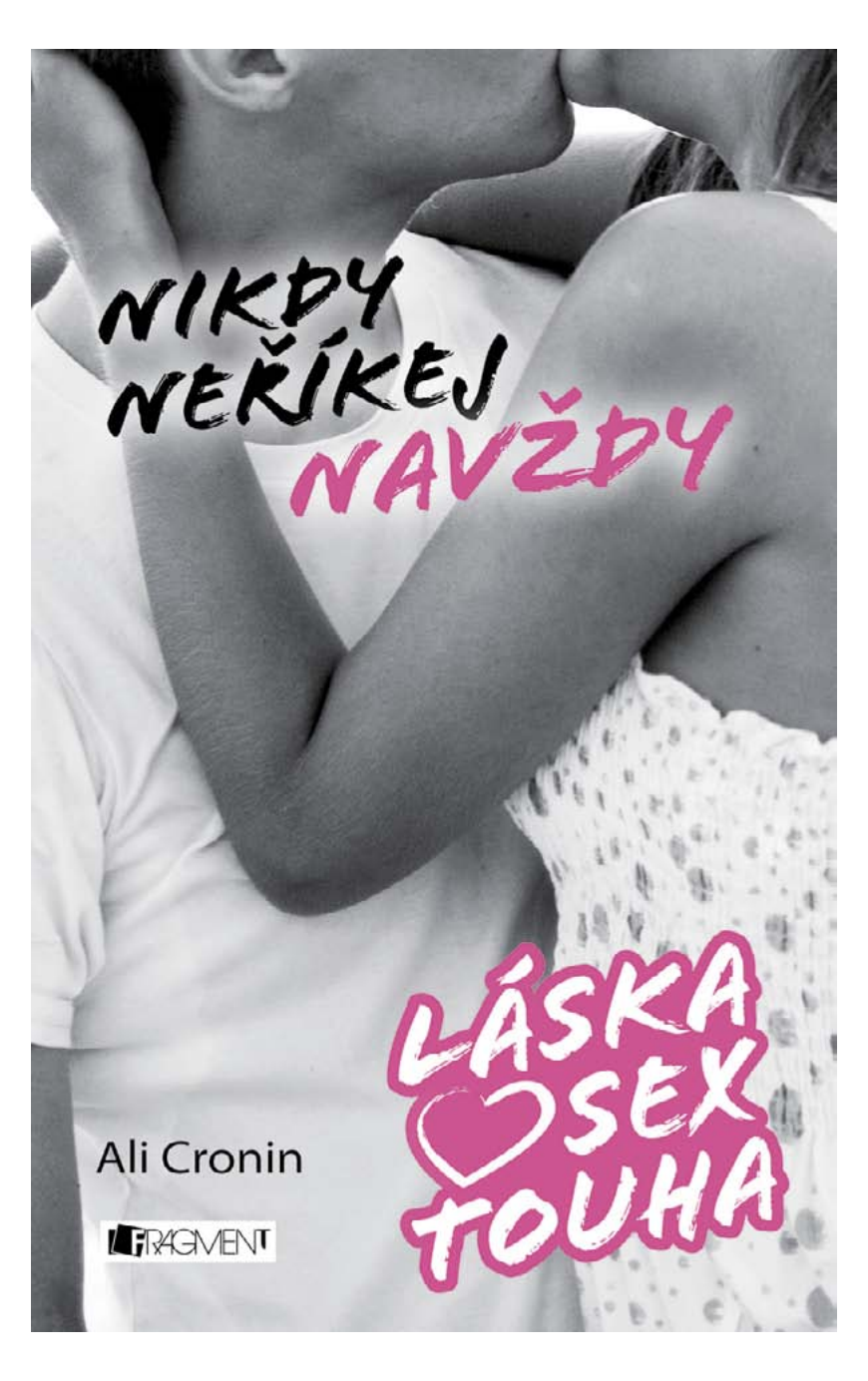

NIKDY
NEŘÍKEJ
NAVŽDY

Ali Cronin

FRAGMENT

LÁSKA
SEX
TOUHA

Láska, sex, touha Nikdy neříkej navždy

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa McMann – Lovkyně snů – Procitnutí

L. J. Smith - Říše temnot – Tajemství upírů

Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti

Veronika Bicker – Thriller – Motýlí křídla

Manuela Martini – Thriller – Mrazivé léto

Ali Cronin

Láska, sex, touha – Nikdy neříkej navždy – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NIKDY
NEŘÍKEJ
NAVŽDY

NIKDY
NEŘÍKEJ
NAVŽDY

Ali Cronin

1.

Ashley se protáhla jako kočka a zívla tak zešíroka, že jsem jí dohlédla až na ten plácavý cancourek hluboko v krku.

„Jasně, né, vlastně ani nevím,“ hekla hned po zívnutí. „Možná čtyři? Ale moment...“ Zadívala se na strop společenské místnosti, jako by se z přilepených žvýkaček a cákanců dala vyčíst statistika jejích prázdninových sexuálních úlovků. „Jojo. Čtyři.“ Podrbala se na piercingu v obočí. Rozkošná Ashley a její neuhasitelné nutkání být co nejjízlivější.

Zavrtěla jsem se; zčásti proto, že na září bylo odporový vedro, no a kousavý křesílka v klubovně a k tomu zpocený stehna – žádná sláva. A navíc jsem měla tajemství. Tedy nebylo to přímo tajemství, ale současně jsem to nechtěla vyklopit jen tak. Holka si musí udržet úroveň, no ne?

Donna zatleskala na znamení, že Ashley je borec. „Bezva práce, kotě. Takže si to shrneme. Já mám nulu...“ Hřbetem ruky si otřela čelo, jako by se hroutila žalem. „Tady naše miss monogamie má určitě jen jediný zářez.“

Cass se usmála skoro provinile a objala si pokrčená kolena. Zlatíčko Cass po čtyřech letech chození s Adamem přesně věděla, kolik má zářezů na pažbě. Stačí říct, že Adam nemá na titul *missák* monogamie vůbec nárok.

„Takže nám zbývá už jenom naše feministická ká-

moška Sára.“ Donna mi dřepła na koleno a objala mě kolem krku.

„Něco novýho, hm?“ zapředla a přitom se mi tváří tiskla na tvář a třepetala řasami. Měla je nalíčené tak silně, až jsem cítila průvan. Odstrčila jsem ji. Byla pekelně těžká.

„Nic moc,“ broukla jsem ostýchavě, ale proti své vůli jsem se zazubila. Jsem fakt totální naivka.

Donna se mi mezitím uvelebila u nohou a teď ke mně vzhlížela velikánskýma tmavýma očima. „Panenko skákavá, ty to máš za sebou!“

Nato jsem se normálně zahihňala. Uznávám, jsem prostě nesvéprávná.

Ash a Cass se v křeslech dychtivě předklonily, jako bych měla na jazyku trháček století: najednou mě provrtávaly tři páry očí a všechna obočí nad nimi povyjela zvědavostí snad až ke stropu.

„Co je?“ podivila jsem se nevinně.

Ash jen zavrčela a hodila po mně ohryzek svého jablka. „Tak to vyklop!“

„No, jmenuje se Joe...“ začala jsem, ale okamžitě mě přehlušil vřískot všech tří kámošek. Následoval bezdechý zlomek vteřiny propastného ticha, kdy lidi kolem umlkli a ohlídli se po nás, ale hned se všechno vrátilo do normálu. Byl první den nového pololetí a nešlo o první vřískání nad něčím novým drbem.

„Já VĚDĚLA, že se něco děje!“ brebentila Cass vítězoslavně. „Co jsme sem přišly, poskakuješ tady jako v komiksu.“

Donna mě láskyplně štouchla do lokte. „Kdo by si

pomyslel, že naše malá odpůrkyně mužů je najednou úplně dospělá!“

„Auuu! Odpal!“ utrhla jsem se na ni mile a mnula si paži. „A navíc, nikdo netvrdí, že mužský nenávidím!“

„Hele, a co všechno bylo?“ vyzvídala Cass a předeem se zubila při pomýšlení na ten šťavnatý drb, co jim užuž naservíruju.

A tak jsem vyklopila všechno.

Začalo to míčem s disneyovskou princeznou.

Byli jsme na dovolený ve Španělsku, já, mamka, tatka a můj mladší bráška Daniel. Je mu dvanáct a od debility ho dělí jen milimetrík, takže ve svém vlastním zájmu jsem se mu držela z cesty. Upřímně měla jsem v plánu se jen opalovat, číst, plavat, baštit a možná se rozhlídnout trochu po okolí a občas nakupovat. Tedy aby bylo jasno. Samozřejmě, že rodiče mám ráda. Obvykle mi je v jejich společnosti fajn, ovšem jejich a moje představy o dovolené se příšerně rozcházejí; například zkuste najít kompromis mezi vstáváním za úsvitu, abyste vyrazili k antickým ruinám, a dřímáním do oběda, abyste načerpali dost sil na celoodpolední lenošení. Krátce řečeno – nebyla jsem nijak zapálená pro jakýkoliv poznávací akce.

První tři dny jsme se všichni placatili na pláži a rodiče mi okázale vycházeli ve všem vstříc, ale nakonec podlehli volání místních krás a naložili Dana (šmejda mrňavýho) do pronajatého auta a vyrazili do hor fotit „vyhlídku“, zatímco já se svým iPodem a knížkou zamířila na pláž, abych se zodpovědně věnovala nicnedělání.

Rozložila jsem osušku, odhalené části těla namazala faktorem 30 a uvelebila se k dívčímu románku, ke kterému mi do sluchátek zněla Ellie Gouldingová. Užívala jsem si, že se vyhřívám na sluníčku, a navíc úplně sama. Vzpomněla jsem si na chipsy a čokoládu, které čekaly v chladicí tašce vedle mě. Mamka s tatškou vyznávali zásadu, že jíst něco mezi jídly svědčí o vadě charakteru. Jako by bylo něco ušlechtilého na tom, když člověk až do večere motá slabostí nohama. Teď se mnou ale nebyli a nemohli mi dávat kázání. Spokojeně jsem se zavrtěla. A v tom okamžiku zčistajasna přiletěl míč a odrazil se mi od slunečních brýlí, ze kterých mi vyloupl obě skla.

„Jau! Co to...?“ zaskučela jsem a hrábla po svých nebohých rozbitých brýlích. Byla to sice jen levná značka Primark, ale o to nešlo. Vzhledla jsem a zjistila, že těsně u mě někdo stojí. Do očí mi svítilo slunce, ale rozeznala jsem, že to je chlapec asi v mém věku. A netvářil se nějak extra kajícně.

„Co tady hernajs vyvádíš? Hnusně to bolí!“ Celou mě zalil sexy odstín červené řepy, zčásti z leknutí a bolesti, ale hlavně proto, že jsem nebyla hádavý typ. Většinou jsem se spokojila s nesouhlasným syknutím, ale tentokrát jsem zuřila tak strašně, že jsem se prostě neovládla.

„Hele, člověče, vážně mě to mrzí,“ zasmál se. „Ale nebylo to schválně. Ben je jako záložník hotový slon.“ Mávl dozadu ke třem frajírkům, kteří na mě ukazovali a smíchy se mohli potřhat. No super.

„Chm, klidně jsem mohla oslepnout,“ brblala jsem.

„Bez urážky, ale to těžko,“ ušklíbl se chlapec poba-

veně. Co mu přijde tak legračního? „Je z umělý hmoty. Koukni.“

Podal mi míč, který na sobě měl obrázky disneyovských princezen. Jasně že jsem se do něho nezamilovala v tu vteřinu a hned na místě, ale rozhodně to tímhle začalo.

Každopádně se mi pusa začala sama od sebe usmívat. „Moc hezký míč,“ vypleskla jsem. A hned nato jsem zase zrudla, jak jsem se snažila nezírat mu do rozkroku.

Kolenem vykopl míč do vzduchu a párkrát to zopakoval. „Dík. Našel jsem ho.“

„Bezva. To máš kliku,“ kníkla jsem vtipně.

Naklonil hlavu k rameni, jako by říkal: „Chm. Divná holka,“ ale pak – navzdory mé výřečnosti – sebou plácl na písek vedle mě.

„Já jsem Joe,“ představil se.

„Ahoj Joe.“ Chvilí na mě zíral a já na oplátku civěla na něho. A jo, kruciš. Přece. Zdvořilostní fráze. „Sára,“ vyklopila jsem chvatně.

„No, rád tě poznávám, Sáro,“ usmál se znovu. Měl až komicky dokonalé zuby, čímž se taky vysvětlovala ta jeho přehnaná usměvavost. Předváděl se. Koukl dolů, aby si z nártu setřepal mouchu, a já hned využila příležitost pořádně si ho prohlídnout. Krátké světlehnědé vlasy měl od slaneého příboje ztvrdlé jako dráty, tmavě hnědé oči, štíhlá, ale nehubená postava, na sobě nic než plandavý koupací šortky. Bez diskuse, byl to sexy kluk.

„Tak co, jseš tady sama?“ zajímal se a přitom si přehazoval míč z ruky do ruky.

Zavrtěla jsem hlavou. „S našima.“ A překotně jsem dodala: „Ale jinak si můžu dělat, co chci. A jak to je s tebou?“

„Jsem tady s nimi,“ ukázal Joe bradou na svoje kamarády, kteří se teď navzájem poráželi do písku. „Spolužáci z vejšky.“

Sledovali jsme, jak se jeden z nich chytil za prsa a dramaticky zpomaleně se zhroutil pod pomyslnou náhodou z pomyslného samopalů toho druhého, udiveně jsem povytáhla obočí.

„Aha, a co děláš za obor?“ zeptala jsem se. „Flinkání po plážích?“ (Páni, normálně se s ním bavím! Dokud jeho kamarádi zůstanou u vody, já zůstanu v pohodě. Jednoho neznámého člověka zvládnou, ale noví lidi? To patřilo k mým nejhorším nočním můrám. Nevěděla jsem, co dělat, co říkat – dokonce ani jak stát. Mám si dát ruce za záda? Mám si je založit na hrudi? Jak se mám tvářit? Chápete? Prostě zlý sen. Takže v podobných situacích jsem se prostě stáhla. Možná že odtud se brala moje pověst nepřítelkyně mužů. Lidi si mou společenskou neohrabanost vykládali jako nafrněnost.)

Ale třikrát hurá, protože Joe se rozesmál! „Jasně, a to jako dvouobor s pornoprůmyslem,“ vylepšil mou otázku. A nato se pro změnu začervenál on, nebo se mi to jen zdálo?

„Tedy, ne doslova, pochop... to přímo nestuduju, chápeš?“

A to už jsem se smála i já. „Dobrý, mně došlo, jak to myslíš.“

„Bezva.“ Na okamžik zachytil můj pohled a opět se tak nádherně usmál.

Proti své vůli jsem se zachvěla vzrušením. Považte, že já – královna všech panen! – si hovím na španělské pláži a klábosím s klukem, který nejenom že je nádherný a zábavný, ale navíc se mi právě zadíval hluboko do očí. Holky mi to zaboha neuvěří. K čertu, vždyť tomu sotva věřím i *já sama*! Štve mě role panny mezi, no, mezi celou bandou nepanen. Nenávidím to. Ale současně jsem vlastně smířená s tím, že to tak zůstane napořád. Představa, že se klukovi líbím natolik, aby *to* se mnou chtěl dělat, mi zkrátka připadala... ujetá.

Neberte to tak, že mám nějaký mindráky. Netrávím hodiny před zrcadlem a nehnusím si vlastní tělo ani se moc nelíčím, ale jsem ctižádostivá. Až budu starší, chtěla bych se stát spisovatelkou a dělám první poslední, abych toho dosáhla. Například civím půl hodiny do prázdna a maluju si, jak mám v knihkupectví Waterstones autogramiádu. Jo, vidím to úplně živě. Ale představit si sama sebe v sexuální scéně? To už je problém. To je makačka.

„... a vůbec, přidej se k nám, teda jestli chceš.“ Joe se na mě dívá a čeká na odpověď. Do pytle, tak soustředěně jsem analyzovala náš rozhovor, až jsem z něj vypadla (moje životní prokletí).

„Promiň, cos to říkal?“

Joe po mně opět koukne stylem divná-cizí-holka a zopakuje: „Dnes večer máme na pláži grilovačku. Tak jestli by ses nechtěla ukázat.“

„Ale jo. Super. Určitě.“ Naštěstí zmlknu těsně předtím, než dodám: „Dovolím se mamky.“

Joe vyskočí a opráší si zadek od písku. „Fajn. Tak ahoj kolem devátý.“

A sebere svůj míč s princeznami a odkluše, přičemž pravidelně nakopává Popelku rovnou do obličeje.

U večere jsem nadhodila svoje večerní plány.

„Tak mě napadlo, že bych dnes večer na chvíli vypadla,“ utrousila jsem a jakoby nic si na talíř nabírala brambory.

Rázem jsem na sobě ucítla oči obou rodičů. „No dobře, a s kým?“ šel tatka jako vždycky hned k věci.

„Jen s pár lidma, co jsem potkala na pláži.“

„S lidmi... nebo s *chlapci*?“ Tatka vykulil oči a pohrozil mi ukazováčkem.

„S *chlapci*...“ napodobila jsem ho. „Ale buď v klidu, není jim víc než mně.“

Tatka si na steak vymáčkl omáčku z lahve. „Výborně, v tom případě jsem bez starosti.“ S mamkou si vyměnili tajné mrknutí. Nenáviděla jsem to jejich „Óóóch, podívej, jak si naše pubertáčka hraje na dospělou“.

Otráveně jsem zvedla oči ke stropu. „Mezi námi, původně jsme plánovali monumentální orgie, ale pokud vás to uklidní, tak zkrátka půjdeme jen grilovat na pláž.“

„Co je to orgie?“ zapištěl Dan.

„Ale to je v pořádku,“ kývla mamka. Dana si nevšíkala. „Hlavně se nevrat moc pozdě. A neopij se.“ Znovu se s tatkou na sebe usmáli. Jo, děsná psina, když doma máte pubertáka, co vám nedělá těžkou hlavu. Jen počkejte, vyhrožovala jsem v duchu. To všechno se může změnit.

Večer jsem nervózně klopýtala stezkou k pláži s nervózním svíráním v břiše a s falešným opálením na nohách. Komicky dlouho jsem se rozhodovala, v čem jít: probrala jsem možnosti od skoro ničeho (plavky a šátek uvázaný v pase) až po totálně trapný společenský ohoz s lodičkami na podpatku. Nakonec jsem sáhla po letních šatech z H&M a k nim si vzala pantofle a mamčin kašmírový šál na zahřátí. Ne přímo dechberoucí model, ale na druhou stranu já taky nejsem žádná módní lvice.

Na pláž jsem došla už za soumraku. Chvilí jsem si zpovzdálí prohlížela toho zvláštního kluka, který – což bylo ještě zvláštnější – se o mě zřejmě zajímal. Seděl v písku a paprsky zapadajícího slunce ho zalévaly bronzovou září. Díval se na moře a občas si přihrnul piva z lahve. Jeho kámoši blbli ve vodě, jejich pokřikování a smích se vzdouvaly ve vlnách stejně jako moře. Ale on byl spokojený jenom tak, že seděl a... existoval.

A pink! Vtom jsem se do něho zamilovala. Během toho zlomku vteřinky, než signál z oka dorazí do mozku, jsem se z žalostně nezkušený sedmnáctky s pitomě vysokými nároky změnila na holku, která se prostě jen dočkala toho pravého. Málem jsem se tomu rozesmála. Zhluboka jsem se nadechla a pustila se po pláži k vodě; žabky se mi po písku smekaly a z mé ladné chůze modelky se stalo přitažlivé vrávorání opilce.

„Sáro, ahoj!“ přivítal mě Joe, vyskočil a dal mi pusku na tvář. Měl trošičku strniště a krásně voněl. Tak svěže a jakoby okurkově.

„Sedni si. Chceš se napít?“ nabídl mi lahev piva, které normálně nesnáším, ale stejně jsem si ho vzala. Rozhlížela jsem se a pátrala, kde se rožní.

„Ukázalo se, že na pláži zakázali ohně,“ vysvětlil Joe, který si můj pohled správně vyložil. „Gril nám zabavili.“ Trucovitě vystrčil dolní ret jako malý kluk, ale mně to připadalo roztomilý.

„A proč nejsi s kamarády?“ zeptala jsem se, usrkla pivo a zatvářila se. Joe se na mě zkoumavě díval. „Tobě to nechutná, vid’?“ zazubil se.

„Moc ne,“ přiznala jsem se.

„Ukaž, já to dopiju.“ Když si ode mě bral lahev, zavadili jsme o sebe. „Mám dojem, že tam jsou i dvě koly.“ Kývl směrem k igelitce s logem supermarketu.

„Díky,“ řekla jsem, jednu vytáhla a přitukla si s jeho pivem. „Na zdraví.“

„Hlavně na tvoje, Sáro nepivařko.“

„Hm. A proč se vlastně nekoupeš?“ zeptala jsem se znovu.

Joe se koukl dolů na písek, usmál se a opět mi pohlédl do očí. „Protože mám skvělý kámoše,“ odpověděl záhadně.

„Aha. Fajn. Bezva,“ broukla jsem, protože jsem si nechtěla nic domýšlet. I když jsem si samozřejmě ihned domýšlela, že ho nejspíš tady nechali, abychom mohli zůstat sami.

Joe se mi nepřestával dívat do očí a já cítila horko v obličejí. „Jsi vážně krásná, víš?“ zeptal se mě prostě. Předpokládala jsem, že jde o řečnickou otázku. Uznejte, co se na to dalo říct? „No, přece musíš vidět, že

doopravdy krásná nejsem. Ale ve správném světle docela ujdou, že jo?“ to těžko. Ale mlčela jsem a připitoměle se usmívala. Zjistila jsem, že i když člověk ví, že poklona není úplně pravdivá, stejně mu rozezpívá srdce. Radši jsem si lokla koly, abych dělala taky něco jiného, než se stupidně křenila.

Joe se mi pohledem pověsil na rty a naklonil se mi k obličejí. Ráda bych řekla, že naše rty se setkaly ve vášnivém polibku, zatímco před námi se symbolicky tříštily vlny, ale ve skutečnosti jsem se zakuckala kolou.

„Ale propána,“ vyhekla jsem, když jsem konečně popadla dech. „Tohle se asi stát nemělo.“ Sebrala jsem odvalu a jukla na Joea. Místo aby se tvářil otráveně, v očích mu jiskřilo něco proklatě podobného lásce. Něžně mi položil dlaň na šíji. „Pojď blíž, ty,“ zasmál se a přitáhl si mě k sobě.

Následoval polibek.